MERLIN

7. KİTAP

DOOMRAGA'NIN İNTİKAMI

T. A. BARRON

Evimizi paylaştığımız,
koca kalpli beş küçük ejderhaya adanmıştır.

Üç kısım, on iki kitaptan oluşan Merlin efsanesinin ikinci bölümündeyiz. Yazarın, büyücü Merlin'in gelişimine ve kayıp yıllarına adadığı ilk beş kitabından sonra sıra yeni dünya Avalon'da yaşanacaklarda.

Altıncı, yedinci ve sekizinci kitaplar, Merlin ile yeni dostunun Ulu Avalon Ağacı'nın çeşitli diyarlarında yaşayacağı maceralardan ve karşı karşıya geleceği zorluklardan bahsedecektir.

Efsanenin bu bölümünü de önceki kadar sevmeniz dileğiyle…

Keyifli okumalar!

W
E
S
KAYIP DİYARI
Kalıntılar
Devler burada olabilir mi?
Çehre Gölü
cüceler en son burada görüldü
Canlı taşlar
sığlık
Ulu Elusa'nın
Kristal Mağarası
bağlar
BUĞULU TEPELER
Arbassa
Ria'nın Evi
Çaylak üvezi
Durmayan Nehir
DRUMA ORMANI
Eskiden ağaç insanların yaşadığı yer
Unutulmuş
Ada
Son Shomorra
Konuşan deniz kabukları sahili
Başbelası burada bulundu
Kum tepeleri
Enrys denizden buraya çıkıyor
I.SCHOENHERR·MCMXCVI

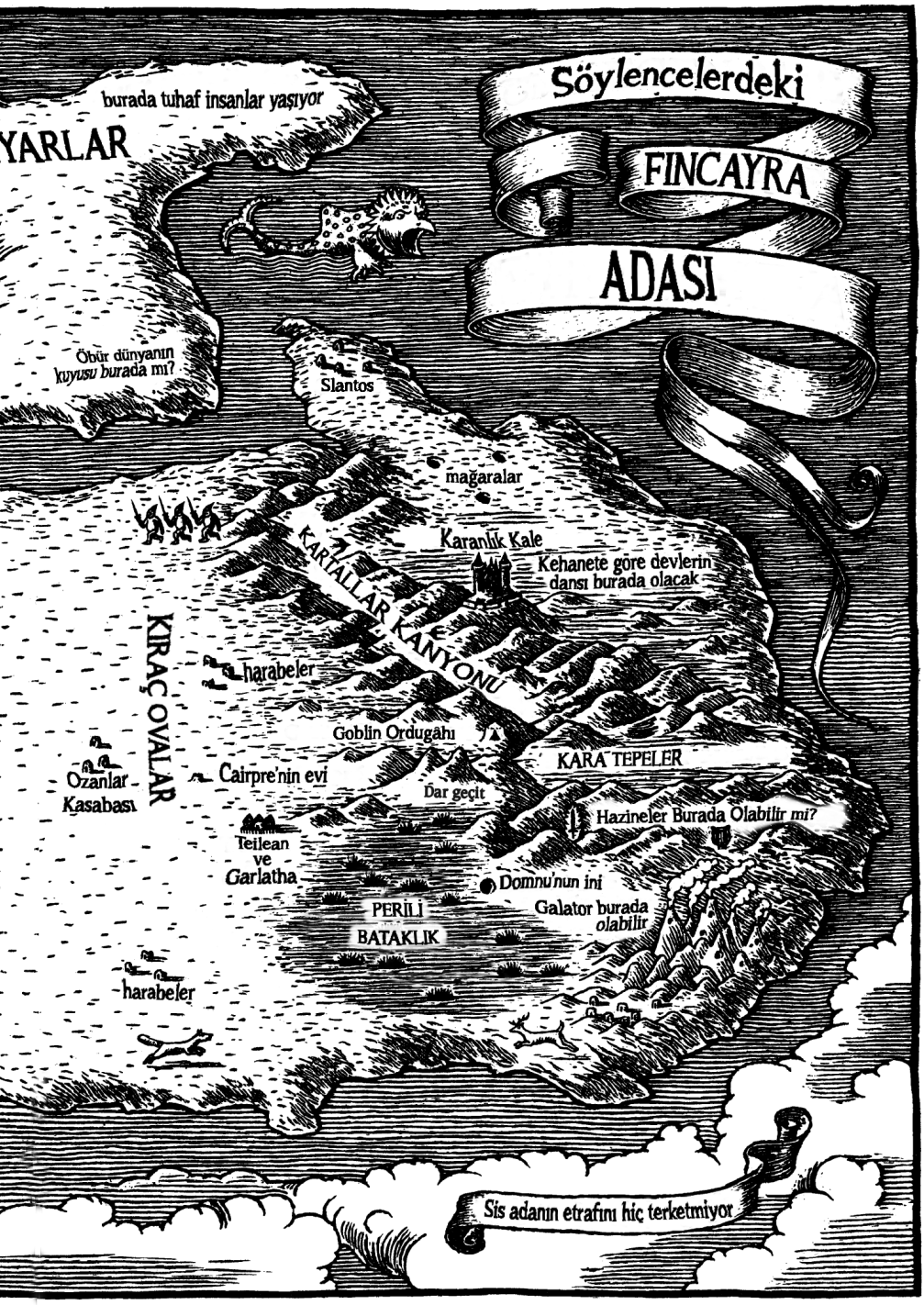
Söylencelerdeki
FINCAYRA
ADASI
burada tuhaf insanlar yaşıyor
YARLAR
Öbür dünyanın kuyusu burada mı?
Slantos
mağaralar
Karanlık Kale
Kehanete göre devlerin dansı burada olacak
KARTALLAR KANYONU
KIRAÇ OVALAR
harabeler
Goblin Ordugâhı
KARA TEPELER
Ozanlar Kasabası
Cairpre'nin evi
Dar geçit
Hazineler Burada Olabilir mi?
Teilean ve Garlatha
Domnu'nun ini
PERİLİ BATAKLIK
Galator burada olabilir
harabeler
Sis adanın etrafını hiç terketmiyor

YUKARI AVALON'UN
KEŞFEDİLMEMİŞ BÖLGELERİ
GÖVDE, DALLAR
ÖTEDEKİ YILDIZLAR
BİLİNEN GEÇİTLER
SÜREKLİ ELANO AKIŞI
YILDIZLARA
KÖKLERE
N
W
E
S
SALINAN DENİZ
(FIRTINALAR SAVAŞINI BİTİREN ANTLAŞMANIN İMZALANDIĞI YER)
EL ÜRIEN
(AĞAÇKÖK)
BATAKLIK HORTLAKLARI UĞRAK YERİ
DAĞDA TAPINAĞI
SON SHOMORRA AĞACI?
REFAH KÖYÜ
SIK ORMANLAR BAŞLIYOR
BÜYÜLÜ MÜZİK ALETLERİ BURADA YAPILDI
FAURLY ORMANI
AMAN VERMEZ NEHİR
GÖLÜN HANIMI BURADA MI?
CRYSTALLA KANYONU
HALLA ZİRVESİ
IBERLIN'İN YILDIZ İZLEME TAŞI
YÜKSEK TEPELER
AFRUGDA ORMANLARI
EFSANEVİ KAYALIK YOL BURADA MI?
PRİZMA VADİSİ
DEVLERİN AYAK İZİ GÖLLERİ
YEDİ RENK NEHRİ
DUN TARA ÇAVIRLARI
ANGENOD KAPLICALARI
AQQATOR GEÇİDİ
YÜKSEK BRYNCHILLA
OLANABRAM
(TAŞKÖK)
ÇANKÖY
YILDIZ HAVUZU
SÖĞÜT DIYARI
BÜTÜNLÜK TARİKATI BAŞ TAPINAĞI
BRYNCHILLA
(SÜKKÖK)
ÖLÜMSÜZ ZAMBAK ADALARI
BATAKLIKLAR
SİS PINARI
WYNYRLENS MAĞARALARI
GÖKKUŞAĞI DENİZLERİ
EOPIA HARİTACILAR OKULU
DİKKATLI TROLLER KOL GEZİYOR
SOLGUN BAHAR GÖLÜ
CAER SERELLA
ŞÜKÜ ELFLERİNİN YURDU
PESKUR-YU DENİZİ

ULU AVALON AĞACI'NIN YEDİ KÖKDİYARI
KAYIP FINCAYRA DİYARI'NDA, MERLIN'İN BÜYÜLÜ TOHUMUNDAN DOĞDU
GOBLİNGİL KALESİ
ALEVLİ MÜCEVHERLER MAĞARASI
YANARDAĞ ÜLKESİ
KARTAL İNSANLAR BURADA YAŞIYOR
YANKI VADİSİ
SONSUZ GECE TEPELERİ
ÖLÜM DÜŞLETENLERE DİKKAT!
KÜSVERTLI GÖL
LASTRAEL
(GÖLGEKÖK)
KARA ELFLER BURADA YAŞIYOR
KAYIP IŞIK ŞEHRİ
RAHNAWYN
(ATEŞKÖK)
EĞRİ DİŞ KRATERİ
GİZLİ KAPI
PERİLERİN BİLGİ BAHÇELERİ
DANS EDEN SİS BAKİRELERİNİN DİYARI
HÜLA YURDU
ATEŞ EJDERHALARININ YANIK TEPELERİ
ATEŞ NEHRİ
ALEVLİ OCAKLARI
ALEVLİ SARAYLARI
MISEOLARIN ATA YADIGARI YURDU
GİZEM GİRDABI
MALÓCH
(ÇAMURKÖK)
Y SWYLARNA
(HAVAKÖK)
ARP ÜLKESİ
ÇAMUR TEPELERİ
ISLIK MOKTASI
ISENWY OVALARI
ÇAMURYAPARLAR BURADA OLABİLİR
PUSLU KÖPRÜ
KUŞ ADALARI
YÜKSELEN SESLER
HALAAD'IN GİZLİ PINARI BURADA MI ?
HAYAL PERDELERİ
LORIN'DA TAPINAĞI
TEHLİKELİ UÇURUMLAR
RÜZGÂR DEHLİZİ
SILMANNON SELALELERİ
AŞAĞI MALÓCH GNOME ÜLKESİ
BİNKELARA DİKKAT
HAVA PERİLERİNİN DOĞUM YERİ
ELDEKİ EN İYİ KAYNAKLARDAN AVALON'UN 1002. YILINDA EOPIA HARİTACILAR OKULU'NDA HAZIRLANMIŞTIR.

I

Artık O Kadar Küçük Değil

O kadar küçüktüm ki upuzun bir süre boyunca. Hiç önemi yok boyutun, söyleyebilirim bunu rahatlıkla. Tabii, önemli olduğu durumlar dışında…

Öfkeli bir kükreme koptu; öyle güçlüydü ki demir ağaçlarını devirdi, nehrin yatağını kuruttu ve bütün bir şelaleyi yana püskürttü. Lavadon Gölü'ne bakan sarp tepeleri döven şiddetli rüzgârın yukarıdaki uçurumlardan kopardığı, üst üste binmiş kaya parçaları, büyük bir gürültüyle göle düştü. Fakat her yerden duyulan kükreme diğer tüm sesleri bastırmıştı.

Kükreme nihayet kesildiğinde daha yüksek perdeden ve tiz, başka bir ses duyuldu. Çılgınca bağıran bir koronun eseriymişçesine çıkan bu ses de aynı derecede dikkat çekiciydi.

Ölmek üzere olan çocukların çığlıklarıydı bunlar.

Bir grup genç cüce sarp uçurumların tepesinde kamp

kurmuştu. Kıvırcık ve kızıl saçları, Ateşkök'teki diğer tüm cücelerinki gibi tepelerinde yumuşak bulutlarmışçasına uçuşuyordu. Ama her zamanki muzip ve şakacı tavırlarının yerini başka bir şey almıştı: Dehşet.

Onları koruyacak, yetişkin tek bir cüce yoktu. Keskin gözlü anneleri güçlü ellerini, gür sakallı babaları kaslı kollarını bu uğurda kullansalar da artık yere serilmişlerdi; cansız bedenleri ya ezilmiş ya parçalarına ayrılmış ya da yanıp kül olmuştu. Bunu yapan canavar, Ateşkök'ün en acımasız ejderhası ise gözünü çocuklara dikmiş, az ötede duruyordu.

"Konuşun!" diye buyurdu; yere sürttüğü ölümcül pençeleri, karşısına çıkan kayaları kavun keser gibi kesiyordu.

Duyana, Merlin'in Fincayra Adası'na dehşet saçan en tehlikeli ejderha Valdearg'ı hatırlatsın diye Lo Valdearg koymuştu adını. Ateşkök'ün altını üstüne getirmeye daha yeni başlamış olsa da adının anılması ve kükremesinin işitilmesi şimdiden herkesi korkuyla titretiyordu. Başını, boynunu, göğsünü, kuyruğunu ve kanatlarını koruyan koyu kırmızı pullarla kaplı akılalmaz büyüklükteki cüssesi görüldüğündeyse ne olduğundan bahsetmeye bile gerek yok.

"Konuşun!" diye tekrarladı; devasa başı, sinip kalmış cücelerin tepesinde yükselmişti. Koca yüzü cücelere bir tepenin yamacı gibi görünüyordu. Bu yamacın ötekilerden tek farkı, alev alev yanan kırmızı gözleriyle sıra sıra dizilmiş keskin mi keskin dişlerinin olmasıydı. Bütün taşları eritecek kadar sıcak bir ateş püskürtebilmesi de cabasıydı.

Çocuklar ejderhanın mağaraya benzer burun deliklerinden tüten sıcak havanın etkisiyle daha çok çığlık atıp uçurumun kenarına kadar gerilediler. Kimileri el ele tutuşmuş, kimileri gözlerini kapamış, iyice küçük olanlarıysa yere otu-

rup ağlamaya başlamıştı. Bu esnada Lo Valdearg kocaman kafasını oynatıp duruyor, çenesinin ucundan çıkmış karman çorman siyah sakalı sallanıyordu. Sallanan sakaldan, üzerine yapışmış taze kanların yanı sıra son kurbanlarından artakalan kopmuş bir kol ya da bir çift botun teki gibi şeyler de yere dökülüyordu.

"Konuşun dedim!" diye tekrar buyurduğunda artık kükrüyordu.

"Asla!" diye bağırdı yaşı görece daha büyük bir kız; elinde hâlâ babasının kavrulmuş baltasını tutuyordu. Ağır baltayı kolları artık dayanamayacak hâle gelene kadar olabildiğince kaldırdı. Baltanın çift taraflı ağzı yere düştüğünde tükürür gibi konuştu: "Alevli mücevherlerin yerini sana asla söylemeyeceğiz."

"Onları halkımız buldu!" diye bağırdı yanındaki bir oğlan.

"Onlar cücelerin," diye bağırdı bir diğeri. "Ejderhaların değil!"

Lo Valdearg'ın gözleri lav gibi parladı. Göğsünde acımasız bir gümbürtü kopmaya başladı. "Yakında benim olacaklar, sizi inatçı böcekler."

Koyu kırmızı ejderha, son kurbanlarını da kül etmek için derin bir nefes aldı.

Çocukların bu sefer daha da tiz yükselen çığlıkları havayı deldi. İyice sinenlerden pek çoğu neredeyse uçurumdan düşüyordu. Baltayı kaldıran kız da dâhil olmak üzere sadece birkaçı düşmanlarının önünde kımıldamadan durdu.

Ejderha kükredi. Alevler ağzından çığ gibi döküldü; o kadar sıcaktı ki sanki hava bile aşırı ısınmış bir rüzgâra ka-

pılmışçasına önlerinden kaçıyordu.

Alevler ejderhanın ağzından çıkıp da çocuklara erişeceği sırada gökyüzünden inen kocaman bir kanada çarptı. Parlak yeşil, binlerce pulun koruduğu bu kanat, tüm saldırıyı gerisin geri gönderip Lo Valdearg'ı dumana ve ateşe boğdu.

Ejderhanın bu seferki kükreyişi öfkeden değil şaşkınlıktan ve acıdandı. Aniden gelen ateş gözlerini alazlamış ve sakalının çoğunu yakmıştı. Pençelerini yaralı gözlerine götürdüğü sırada uçurumdan geriye yuvarlandı.

O esnada kanadıyla çocukları koruyan yaratık, yeri göğü sarsarak cücelerle Lo Valdearg'ın arasına indi. İndiği gibi de ağırlığıyla uçurumdan kopan yüzlerce kaya yuvarlanarak uçurumun dibindeki göle yağdı.

Çocuklar kurtarıcılarına baktıklarında donakaldılar; dilleri tutulmuştu sanki. Bunun bir sebebi gelenin onlara saldıran canavardan bile büyük olması, âdeta bir dağ gibi yükselmesiydi. Onları daha da şaşırtan bir diğer sebepse koruyucularının da saldırgan gibi bir ejderha olmasıydı.

Koca yeşil ejderha başını çocuklara çevirdi ama yerde kıvranan Lo Valdearg'ı kollamayı da ihmal etmiyordu. Avalon yıldızlarının ışığıyla aydınlanan alnındaki pullar zümrüt gibi parlıyordu. "Benden korkmayın," diyen sesi gök gürültüsü gibi çıksa da nedense korkutucu değildi. "Ben, Basilgarrad'ım."

Gözlerine inanamadıkları yüzlerinden belli olan çocuklar hâlâ suspus duruyordu. Yaptıkları tek şey aniden beliren bu kocaman varlığa ağızları bir karış açık bakmaya devam etmekti. Genç cücelerden kimileri hıçkırarak ağlıyordu; diğerleriyse uçurumun kenarından sürünerek çekilmeye başlamıştı. Sonunda baltalı kız yeni gelen ejderhanın kocaman,

yeşil gözlerinden birinin içine bakarak sesi duyulsun diye bağırdı.

"Sen, Merlin'i şu korkunç kreeliksten kurtaran Basilgarrad mısın?"

Devasa baş hafifçe onayladı. Ama kreeliksle savaşını hatırlayınca gözleri kısılmıştı. Kreeliksin büyü emme gücü, büyücülerin yanı sıra ejderhalar için de genelde ölüm demekti.

Kız baltasına baktı. Onu ölene dek cesurca kullanan babasını hatırlayınca gözleri dolmuştu. Başını kaldırıp tekrar Basilgarrad'a baktı: "Bize neden yardım ettin?"

Hâlâ acıyan gözlerini tutarken yuvarlanarak uzaklaşan diğer ejderhayı kollamayı bırakıp başını hafifçe eğdi. Koca gölgesi kızın üzerine düşünce diğer pek çok cüce korkup geri çekildi. Ama kız kıpırdamadan durdu ve ejderhaya bakmaya devam etti.

Yeşil ejderha sonunda konuştuğunda sesi şaşırtıcı bir şekilde nazik çıkmıştı. "Çünkü ufaklık, ben de bir zamanlar çok küçüktüm. Senden bile küçük."

Kız gözlerini kırpıştırdı; duyduklarına inanmak bir yana ejderhanın ne dediğini anlayamamıştı bile. Kanatları koca bir vadiyi kaplayan bu yaratık nasıl olur da bir zamanlar küçük olurdu?

Kızın şüphe duyduğunu hisseden Basilgarrad hafifçe güldüğünde gırtlağından kabarcıklar yükseliyormuşçasına derin bir ses yankılandı. Kocaman dudakları aralandığında, binlerce muhafız gibi sıra sıra dizilmiş mızraktan da sivri dişleri ortaya çıktı. Sadece ağzının ön tarafında bir boşluk vardı; kreeliksle savaşından kalan bir hatıraydı bu.

Aniden kopan kükremeyle hem kız hem diğer cüceler yere yapıştı. Basilgarrad döndüğünde koyu kırmızı ejderhanın kanatlarını açıp ölümcül pençelerini uzatarak üzerine geldiğini gördü. Alazlanmış sakalındaki korlar hâlâ için için yanıyordu. Yanıktan şişmiş öfkeli gözleriyse şimdi daha çok parlıyordu.

"Ne cüretle çıkarsın karşıma?" diye kükredi Lo Valdearg, saldırırken alevler saçarak. "Gelmiş geçmiş en büyük ejderhaya hangi cüretle kafa tutarsın?"

Basilgarrad tek bir hamleyle yana çekildi. Koca kuyruğunu kaldırıp diğer ejderhanın karnına öyle bir indirdi ki Lo Valdearg acıyla haykırıp havada ters takla attı. Sonra ejderha daha kendine gelmeden Basilgarrad kuyruğunu yine savurup hasmının boynuna doladı. Bu sefer kükreyen oydu; kudretli sesi fersahlar ötedeki Yanardağ Ülkesi'nden dahi duyulmuştu. Basilgarrad koyu kırmızı ejderhayı uçurumdan aşağı, gölün üzerine attı. Ejderha göle büyük bir gürültüyle çarptığında sıçrayan sular uçurumun başındaki çocuk cüceleri bile ıslatmıştı.

Ejderhanın kükremelerinin ve uçurumun dibindeki kıyıya çarpan dalgaların yankıları giderek azalırken ortalığı sessizlik kapladı. Basilgarrad tekrar baltalı kıza döndü. Kızın yanaklarına sıçrayan su damlaları parıldarken burnundan tek bir damla su aşağı süzüldü. Ejderhanın vücudundaki en küçük puldan bile küçük olsa da kız ona korkmadan bakıyor, duyduğu minnet aydınlık yüzünden belli oluyordu.

"Teşekkürler," dedi cüce kız. Basilgarrad başıyla onaylayıp devasa kanatlarını sırtına kapattı. Onu bir süre izleyen kız tekrar konuştu: "Yine de senin bir zamanlar küçük olduğuna asla inanamıyorum."

"Ah, öyleydim ama," diye gürledi ve kocaman yeşil gözünü kırptı. "Gerçi artık o kadar küçük olmamam ara sıra işime yarıyor doğrusu."

II

Fısıltılar

Bazen tatlı, bazen acıdır ejderhanın intikamı. Ama daima lezzetlidir, yerindedir tadı.

Ateşkök, Basilgarrad'ın pek sevdiği bir diyar değildi. 'Havada çok fazla sülfür, yerde çok az ağaç var,' demişti Merlin'e bir seferinde.

Yine de genç cüceleri birkaç fersah ötedeki bir yer altı tüneline yönlendirip büyüklerine kavuşmalarına yardım edecek kadar kalmıştı orada. Yaşlı cüceler çıkıp öksüz kalan çocukları evlerine almış, birkaçı ejderhaya yardımları için teşekkür bile etmişti. Lo Valdearg'a kurban gidenlerin cesetlerinin nakli konusunda yardım etmeyi teklif ettiğinde ırkdaşlarını ancak kendilerinin defnedebileceğini söyleyerek bu teklifi ısrarlı bir şekilde reddetmişlerdi.

En son ayrılan, babasının kavrulmuş baltasını taşıyan cesur kız olmuştu. Basilgarrad'a teşekkür ederken büyükan-

nesi Urnalda'nın adını taşıdığını söylemişti; Urnalda, uzun zaman önce, Merlin'in gençlik günlerinde cücelere liderlik eden güçlü biriydi. Kız bunları söylediği sırada gözlerine yerleşen pırıltı tekrar karşılaşacaklarını garanti eder gibiydi. Sonra baltayı selam verircesine kaldırıp diğerlerinin peşinden tünele girdi.

Bu diyarın kararmış toprakları üzerinden eve doğru uçarken aşağıdaki lav püskürten bir dizi yanardağa baktı. Havaya yayılan sülfürlü dumanlardan yüzünü buruşturmuştu. Zehirli kül bulutlarıyla çevrili tepelerin kavrulmuş zirveleri ve tüten yamaçları, Lo Valdearg gibi bir katil için uygun bir yuva teşkil ediyordu. İyi de bu koyu kırmızı ejderha neden böyle bir kıyım başlatmıştı? Cücelerin kıymetli mücevherlerine duyduğu ateşli arzu ne olmuştu da bir anda ölümcül bir yangına dönüşmüştü?

Karşısına çıkan kül bulutunun yanından geçerken tekrar yüzünü buruşturdu. Yüzünün buruşmasına neden olan, yalnızca bulutun yaydığı kötü koku değil aklına takılan başka bir şeydi de. Lo Valdearg bir sorundu, evet ama tek sorun o değildi. Avalon'un her tarafında giderek artan şiddet olayları baş göstermişti: Ateşkök'te ejderhalar ortalığı kasıp kavuruyor, Çamurkök'te cüce cinler hırsızlık yapıyor, Kuzey Ağaçkök'te ağaçları boğazlayan yılanlar kol geziyordu. Merlin bu sorunlarla hayli vakit harcıyor, barışı sağlamak için gösterdiği çabada dostunun da yardımını bekliyordu. Yine de son zamanlardaki bu olaylardan pek etkilenmemiş gibiydi, onlara 'genç bir dünyanın büyüme sancıları' diyordu. Ne var ki büyük, yeşil ejderha bundan o kadar emin değildi.

Kanatlarını daha yavaş çırparak ateşin yakıp kavurduğu karanlık tepelerin üzerinden süzülmeye koyuldu. Bu sırada

düşünceleri daha ötelere uçup Avalon'un yedi diyarına gitmişti. Tüm tuhaf ve bazen de tehlikeli sakinlerine rağmen mucizevi farklılıkların gelişip serpildiği bir dünyaydı burası; onun dünyasıydı ve başından beri de barışın ve ahengin gerçek yurdu olmuştu.

En azından şimdiye kadar. Peki ben neden bu kadar huzursuzum?

Koca kanatlarını çırptıkça oluşan hava akımı, tepeleri kaplayan külleri dalga dalga savuruyordu. "Çok endişeleniyorsun," diye gürledi kendi kendine. "Merlin endişelenmiyorsa sana ne oluyor ki? Artık durup–"

Sözleri kulakları sağır eden bir çığlıkla yarıda kesildi. Yeşil gözlerini kocaman açıp sola keskin bir dönüş yaptı ve devasa kanatlarını hızla çırparak korkunç sesin kaynağına doğru uçtu. Çünkü bu sesi çok iyi tanıyordu.

Daldığı bulutun pis kokusu gözünü yaşartıp burnunun direğini kırsa bile uçmaya devam etti. Duyduğu çığlık her bir saniyenin önemli olduğunu gösteriyordu. Sesi tekrar duydu; bu sefer başka çığlıklar da ona eklenip hem karmakarışık hem de korkutucu bir kakofoniye dönüşmüştü.

Pis kokulu buluttan fırlayıp çıktığında onları gördü: Ölümcül bir parmak kuşu çetesi. Hançer sivriliğindeki pençeleriyle havayı yarıyor, derimsi kocaman kanatlarını uyum içerisinde çırpıyorlardı. Avlarına –küçücük, mavi kanatlı bir sis perisi sürüsü– yaklaştıkça attıkları tiz çığlıklarla zafer kutlamalarına şimdiden başladıklarını gösteriyorlardı.

Parmak kuşlarının kanatları havayı dövüyor, yarı kapalı gözleri kıvançla parlıyordu. Hemen önlerindeki sis perileri çılgıncasına bir paniğe kapılmış, kaçmaya çalışıyorlardı. Bir tutam sis kadar ince ve narin mavi kanatlarının kenarları

şimdiden yırtılmıştı. Yakında tamamen kopup perileri bu yırtıcıların insafına bırakacaklardı.

Kuşların çığlıkları daha da artmış, pençeleri et ve kemikmişçesine havayı yarmaya başlamıştı. Sonra birden çığlıklar kesildi.

Aniden kocaman yeşil bir kanat savruldu. Katil kuşları hazırlıksız yakalayan kanat üzerlerine kapanıp onları aşağı, bir yanardağın alev alev ağzına fırlattı. Karşı koymaya ya da kaçmaya zaman bulamamışlardı. Boğuk çığlıkları yanardağın kaynar lavı onları yutmadan önce son bir kez işitildi.

Basilgarrad kanatlarını tekrar açarak yükseldi. Parmak kuşlarının yok olmasını izlerken onların türdeşlerinin gençliğinde, daha küçük olduğu günlerde nasıl da peşine düştüklerini hatırladı. Dumanlar çıkartan yanardağa bir süre bakıp kendinden memnun bir ifadeyle başını salladı. Alev alev gözleri ve duygusuz bir ses tonuyla, "Artık daha sıcak kalpli olurlar," dedi.

Mavi bir sis bulutu görüşünü bulandırdı. Periler! Pır pır eden kanatlarıyla yüzünü sarmış; ince, fısıltıya benzer seslerivle tezahürat ediyorlardı.

"Peri dostu!"

"Koca Yürek, Ulu Varlık!"

"Cesur Basil!"

"Rakipsiz Ejderha!"

"Barışın Kanatları!"

Bunlar isim, diyerek fark etti. *Bana isimler takıyorlar*.

Bu tezahüratlara gülümsemekle yetindi. "Bana yeni isimler koymanıza gerek yok, dostlarım. Ben sadece Basilgarrad'ım ve size yardım etmekten daima memnun olurum."

Perilerin artan fısıltıları artık konuşmadan ziyade rüzgârın uğultusu gibi geliyordu. Kelimeleri anlayamasa da hayranlık belirttikleri ortadaydı.

Sonunda mavi bulut dağılmaya başladı ve periler Basilgarrad'ın önünden uzaklaştı. Kanatları artık daha rahat hareket ediyordu; sürü, uçmaktan ziyade süzülür gibi görünüyordu.

Gidişlerini kavrulmuş arazinin üzerinden neredeyse hiç kımıldamadan süzülerek izledi. Koca kulaklarını dikerek gittikçe silinen ve fısıltıyı andıran yumuşak seslerini işitmeye çalıştı.

Bu sesler ona başka birini, rüzgârın zarafeti ve süratiyle hareket eden sevgili dostunu hatırlatmıştı. Rüzgâr gibi hareket ederdi çünkü o bir wishlahaylagondu, yani rüzgârın kız kardeşiydi. Beraber pek çok yere seyahat ettiği bu kız kardeş ona hep 'küçük gezgin' derdi... Kudretli bir ejderhaya dönüştüğünde bile böyle seslenmeye devam etmişti. Ama bir gün gelmiş ve rüzgâr gibi gitmesi gerekmiş, kimse de onu kalmaya ikna edememişti.

Neredesin şu anda, Aylah? diye düşündü kendi kendine. *Bu dünyada mı yoksa... bambaşka bir âlemde mi?* Hafifçe titreyen kulaklarını bu kez kendi isteğiyle oynattı. *Ejderhalar kimseyi özlemeyecek kadar büyüktür. Hem de senin gibi uçarı birini! Ama sanırım fısıltıya benzer sesini duymak ya da tarçın kokan esintini tekrar koklamak hiç fena olmazdı...*

Altındaki bir yanardağın püskürttüğü sülfürlü duman onu öksürtünce hemen kendine geldi. Bu kadar kötü kokan bir yerde kim uzun süre kalabilirdi ki? Ağaçkök'ün tatlı ormanlarına dönme zamanı gelmişti!

Kanadını kaldırıp geniş bir yay çizerek dönecekken

uzaklaşan sis perileri son bir kez gözüne çarptı. Hoşnut bir şekilde gürleyerek, "Barışın Kanatları mı? Hiç fena değil, gerçekten. Hiç fena değil," dedi.

Sonra heybetli kanatlarını çırptı ve evim dediği ağaçlı diyara doğru yola koyuldu.

III

Tam Zamanı

Ne kıymetli şeydir, deliksiz bir uyku… Yorgunlukla heba edilemeyecek kadar güzel bir hazinedir bu.

Basilgarrad başını kuyruğuna yaklaştırarak kıvrılıp yattığında devasa bedeni kâseyi andıran vadinin neredeyse tamamını kaplamıştı. Burası hem dallarıyla onu gıdıklayacak ağaçlar olmadığından hem de ücrada bulunduğu için onu rahatsız edecek kimse çıkmadığından epey bir süredir en sevdiği uyku yerlerinden biri olmuştu. Tek istisna elbette onu istediği her yerde bulabilen Merlin'di.

Ağırlaşan göz kapakları yeşil yeşil parlayan gözlerinin üzerine kapanırken en sevdiği kokulardan olan ve onu müthiş yatıştıran bataklık zambağıyla gölcük kokularını çıkardı. Az sonra etrafı zambak kokusu sarınca hoşnutlukla iç geçirip gün boyunca yaşadıklarını birer birer zihninden geçirdi. İsmini kadim zamanların gelmiş geçmiş en güçlü

ejderhası, Basilgarrad'ın da babası olan Valdearg'dan alma cüretini gösteren ve cücelerin alevli mücevherlerine duyduğu açlığı bir türlü bastıramayan Lo Valdearg'la olan dövüşü, bir zamanlar ufacık olduğuna inanmak bilmeyen Urnalda ile sohbeti, parmak kuşlarıyla olan kısa karşılaşması ve sis perilerinin onu minnetle kucaklaması…

Şimdiki devasa boyutlarına gelmeyip eskiden olduğu gibi ufacık ve sıska bir yaratık olarak kalsa bunların muhtemelen hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini kendi kendine hatırlattı. Hayat o günlerde bambaşkaydı! *Ama yine de…* diye düşündü, *içim neredeyse hep aynı kaldı*. Mağarayı andıran kocaman ağzını açıp esnedikten sonra gözlerini tamamen kapadı. Uyku iyice bastırmışken o gün yaşanan bir olay daha geldi aklına: Eve dönerken Taşkök'ün batısında karşılaştığı bir ogre ile küçük bir kavgaya girmişti. Kokusu da davranışları kadar kötü olan bu tüylü yaratık, evlerin damlarını söküp atmak gibi berbat bir huy edinmişti. Bununla da kalmıyor, damını söktüğü evde yaşayan herkesi bir güzel midesine indiriyordu. Tam bir ev daha yok edecekken Basilgarrad müdahale etmiş ve orayı sessizce terk etmesi konusunda onu uyarmıştı. Fakat ogre bu uyarıyı pek de iyi karşılamadığından söktüğü, epey de büyük olan damı Basilgarrad'a fırlatmıştı. Şimdi ejderha bu baş belasını kaptığı gibi öbür diyara fırlatmasın da ne yapsındı? Birkaç saniye sonra çatırtıyla karışık vıcık vıcık bir ses işitildi. Ogre, çarptığı sert yere sinek gibi yapışmış olmalıydı. *Evet*, dedi tam uyku bastırırken, *yorucu bir gündü. Gerçi bir ejderha için sıradan şeyler yaşandı ama. Özellikle de ejderhanın adı… Barışın Kanatlarıysa…*

Çok geçmeden toprak kaymasıyla yahut ormanı yıkıp

geçen bir kasırgayla kolayca karıştırılabilecek bir sesle horlamaya başladı.

Tam o anda birinin bağırdığını işitti. Ama zihninde. Birden uyanıp gözlerini açtı ve uykusunu bölen bu münasebetsiz sese öfkeyle homurdandı. Ama ne kadar homurdansa da bir faydası olmayacağını biliyordu. Çünkü bu Merlin'in sesiydi; iyi bir büyücüydü, buna kuşku yok fakat telepatik çağrılar konusunda yol yordam bilmiyordu. Büyücüler ne yazık ki pek yol yordam bilmezdi.

Basil! diye seslendi Merlin, sesi soluk soluğa geliyordu. *Nasılsın dostum? Umarım rahatsız etmiyorumdur.*

Hiç eder misin, diye homurdandı ejderha içinden. *Uzun süre sonra çekeceğim güzel bir uykunun içine ettin altı–*

Bunu duyduğuma sevindim, diye girdi araya Merlin. Arkadan bir patlama sesi işitildi. *Dostum, ben diyecektim ki…*

Ne diyecektin?

Baaamm! Ejderha zihninde bir patlama daha işitti ve bir şeyler cızırdamaya başladı.

Diyecektim ki, diye devam etti Merlin, *hayatımı –Baaamm!– kurtarmayı düşünüyorsan…* Bir şeyler çatırdayıp büyük bir gürültüyle çarparken duraksayan büyücü tekrar konuştu: *Şimdi tam zamanı.*

Uyumaktan vazgeçen büyük, yeşil ejderha başını iki yana salladı. *Başın yine mi belada? Bu sefer neredesin?*

Ateşkök'ün üst taraflarında, goblingil –Baaamm! Baaamm!– kalesinde. Patlayan–

Yanardağların orası, tamam, biliyorum. Basilgarrad iç geçirdi. *Tekrar Ateşkök, ha! Aziz Dagda, o dumanlı diyardan nefret ediyorum!*